

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și opt

Ziduri

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebucadnețar reprezintă începutul Adventismului, al Statelor Unite, al cornului protestant și al cornului republican. Belșatar reprezintă sfârșitul tuturor acestor linii.

Nebucadnețar reprezintă istoria primei și a celei de-a doua solii îngerești, din 1798 până în 1844, și începutul judecății de cercetare a lui Dumnezeu. Mărturia lui este în paralel cu capitolul întâi din Daniel. Belșatar reprezintă istoria celei de-a treia solii îngerești, din 1989 până la legea duminicală, și începutul judecății executorii a lui Dumnezeu. Mărturia lui este în paralel cu capitolele unu până la trei din Daniel.

Nebucadnețar marchează sfârșitul „celor șapte vremi” care au venit asupra împărăției de nord a lui Israel în 1798, când, după ce trăise cu o inimă de fiară, împărăția i-a fost restituită. Mărturia lui continuă până la deschiderea judecății de cercetare la încheierea „celor șapte vremi” care au venit asupra împărăției de sud a lui Iuda în 1844. În mărturia lui, cuvântul „ceas” reprezintă solia orei judecății a primului înger și apoi, iarăși, reprezintă sosirea acelei solii. „Ceasul” din mărturia lui marchează atât 1798, cât și 1844, amândouă reprezentând, respectiv, încheierea întâieii mâinii și a celei din urmă mâinii.

Sfârșitul lui Belșatar este marcat de scrierea mistică care corespunde numărului de două mii cinci sute douăzeci. "Cele șapte vremuri", fie că sunt reprezentate ca un "ceas", o "împrăștiere" sau "două mii cinci sute douăzeci", sunt un simbol al judecății. Judecata lui Nimrod a fost o "împrăștiere", a lui Nebucadnețar a fost "șapte vremuri", iar a lui Belșatar a fost două mii cinci sute douăzeci. Când Nebucadnețar i-a judecat pe cei trei tineri, a poruncit să se încingă cuptorul "de șapte ori" mai mult decât de obicei.

Judecata celor „șapte vremi” este marcată atât la sosirea primei solii, cât și la sosirea celei de-a treia solii. Sfârșitul adventismului milerit în 1863 începe cu respingerea doctrinei „celor șapte vremi”, iar o sută douăzeci și șase de ani mai târziu, în 1989, a sosit „timpul sfârșitului” pentru istoria celui de-al treilea înger. O sută douăzeci și șase este un simbol al „celor șapte vremi”; astfel, sfârșitul mișcării primului înger în 1863 și începutul mișcării celui de-al treilea înger în 1989 sunt legate între ele prin „șapte vremi”, prin simbolicul număr o sută douăzeci și șase.

Totuși, mărturia căderii lui Belșatar, din capitolul cinci al cărții Daniel, învață că nimeni nu poate vedea judecata celor „șapte vremi”, chiar dacă este scrisă pe „perete”. Pentru cornul Republican, judecata este scrisă pe „zidul despărțitor dintre Biserică și stat” al lui Thomas Jefferson, care este înlăturat în capitolul cinci din Daniel. Pentru adevăratul corn Protestant, judecata este scrisă pe cele două planșe sacre care sunt atârdate pe „perete”, pentru ca cei ce o citesc să poată alerga. Dar, în orbirea Laodiceei, cuvintele sunt indescifrabile. În ambele cazuri, cuvintele judecății arată că atât adevăratul corn Protestant, cât și cornul Republican sunt cântărite în cumpănă și găsite ușoare.

Istoria lui Belșatar are un mesaj pentru cornul Republican, care reprezintă națiunile lumii.

„Prin istoria lui Nebucadnețar și a lui Belșatar, Dumnezeu vorbește națiunilor de astăzi.”
Semnele Timpului, 20 iulie 1891.

Istoria lui Belșatar are, de asemenea, un mesaj pentru cornul protestant, care reprezintă pe oamenii lumii.

„În istoria lui Nebucadnețar și a lui Belșatar, Dumnezeu vorbește oamenilor de astăzi.” Bible
Echo, 17 septembrie 1894.

Păcatul lui Belșatar reprezintă păcatul ambelor coarne ale fiarei pământului. Păcatul oricăruia dintre coarne constă în respingerea adevărilor lor de temelie, având, totodată, deplină cunoaștere a acelor adevăruri. Cornul republican este ținut răspunzător față de lumina Constituției și de istoria începuturilor, când acel document divin a fost elaborat, însă, de atunci, această lumină a fost respinsă progresiv. Când națiunea va vorbi ca un balaur, zidul simbolic al separării dintre biserică și stat va fi fost înlăturat. Pentru adevăratul corn protestant, lumina provenită din istoria soliilor primului și celui de-al doilea înger, când au fost așezate temeliiile, a fost respinsă progresiv și va continua să fie tot mai mult respinsă, până când „zidul” Legii lui Dumnezeu va fi, în cele din urmă, respins de asemenea.

Profetul descrie aici un popor care, într-o vreme de abatere generală de la adevăr și dreptate, caută să restabilească principiile care sunt temelie Împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt dregători ai spărturii făcute în Legea lui Dumnezeu—zidul pe care El l-a așezat în jurul aleșilor Săi spre ocrotirea lor—iar ascultarea de preceptele ei de dreptate, adevăr și curăție să le fie pavăză veșnică.

În cuvinte cu un înțeles neechivoc, profetul indică lucrarea specifică a acestui popor al rămășiței care zidește zidul. „Dacă îți vei întoarce piciorul de la Sabat, de la a-ți face plăcerea ta în ziua Mea cea sfântă, și vei numi Sabatul o desfătare, sfânt al Domnului, vrednic de cinste, și-L vei cinsti, nefăcând căile tale, nici căutând plăcerea ta, nici rostind cuvintele tale, atunci te vei desfăta în Domnul; și te voi face să călărești pe înălțimile pământului și te voi hrăni cu moștenirea lui Iacov, tatăl tău; căci gura Domnului a vorbit.” Isaia 58:13, 14. Profeți și regi, 677, 678.

Metodologia biblică revelată de îngerii lui William Miller reprezintă legile profetice ale lui Dumnezeu, iar, spre deosebire de Israelul antic, Israelul modern trebuia să fie depozitarul nu numai al legii celor Zece Porunci, ci și al profețiilor.

Dumnezeu a chemat biserica Sa în acest timp, așa cum a chemat pe vechiul Israel, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternica bardă a adevărului — soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger — El i-a despărțit de biserici și de lume, pentru a-i aduce într-o apropiere sfântă de Sine. I-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru acest timp. Asemenea sfintelor oracole încredințate vechiului Israel, acestea sunt o încredințare sfântă care trebuie comunicată lumii. Cei trei îngerii din Apocalipsa 14 reprezintă pe aceia care acceptă lumina soliilor lui Dumnezeu și pornesc ca agenții Săi să facă să răsunе avertizarea de-a lungul și de-a latul pământului. Hristos le declară urmașilor Săi:

„Voi sunteți lumina lumii.” Fiecărui suflet care Îl primește pe Isus, crucea de pe Calvar îi vorbește: „Iată valoarea sufletului: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.»” Nimic nu trebuie îngăduit să împiedice această lucrare. Este lucrarea cu cea mai mare însemnătate pentru timpul de acum; ea este menită să aibă întinderea veșniciei. Dragostea pe care Isus a manifestat-o pentru sufletele oamenilor în jertfa pe care a adus-o pentru răscumpărarea lor îi va însufleți pe toți urmașii Săi. Mărturii, volumul 5, 455.

„Marile adevăruri ale profeției”, care au fost transmise de îngeri și stabilite prin lucrarea lui William Miller, sunt „o încredințare sacră care trebuie comunicată lumii”. Legea celor Zece Porunci, legile naturii, legile sănătății și legile studiului profetic au fost date de același Mare Legiuitor, iar a respinge o singură Poruncă înseamnă a le respinge pe toate. Respingerea metodologiei date lui William Miller a declanșat o răzvrătire progresivă, care, în cele din urmă, va duce la respingerea de către Adventism a Sabatului zilei a șaptea.

Domnul are o pricină cu poporul Său care se declară al Lui în aceste zile de pe urmă. În această pricină, oameni în poziții de răspundere vor urma o cale direct opusă celei urmate de Neemia. Nu numai că ei înșiși vor ignora și disprețui Sabatul, ci vor încerca să-i împiedice pe alții să-l păzească, îngropându-l sub molozul obiceiurilor și tradițiilor. În biserici și în mari adunări în aer liber, predicatorii vor stărui asupra poporului cu privire la necesitatea păzirii primei zile a săptămânii. Sunt calamități pe mare și pe uscat; și aceste calamități vor crește, un dezastru urmându-l îndeaproape pe altul; iar mica ceată de păzitori conștiincioși ai Sabatului va fi arătată ca fiind cei care aduc mânia lui Dumnezeu asupra lumii prin nesocotirea Duminicii.

Satana propagă această amăgire pentru a lua lumea în robie. Planul său este să-i constrângă pe oameni să primească rătăcirile. El ia parte activă la răspândirea tuturor religiilor false și nu se va opri înaintea a nimic în eforturile sale de a impune doctrine eronate. Sub acoperământul unui zel religios, oamenii, influențați de duhul lui, au născocit cele mai crude torturi pentru semenii lor și le-au pricinuit cele mai cumplite suferințe. Satana și agenții săi au același duh și acum; iar istoria trecutului se va repeta în zilele noastre.

Există oameni care și-au pus mintea și voința în slujba săvârșirii răului; în adâncurile întunecate ale inimii lor au hotărât ce crime vor comite. Acești oameni sunt autoamăgiți. Ei au respins marele principiu al dreptății lui Dumnezeu și, în locul lui, au înălțat un standard propriu, iar, comparându-se cu acest standard, se declară sfinți. Domnul le va îngădui să dea pe față ceea ce este în inimile lor, să dea curs duhului stăpânului care îi stăpânește. Îi va lăsa să-și arate ura față de legea Sa prin felul în care îi vor trata pe cei care sunt credincioși cerințelor ei. Vor fi însuflețiți de același duh de frenezie religioasă care a ațâțat mulțimea ce L-a răstignit pe Hristos; Biserica și Statul vor fi unite în aceeași armonie coruptă.

Biserica de astăzi a călcat pe urmele iudeilor de demult, care au dat la o parte poruncile lui Dumnezeu pentru propriile lor tradiții. Ea a schimbat rânduiala, a rupt legământul veșnic, iar acum, ca și atunci, mândria, necredința și necredincioșia sunt rezultatul. Adevărata ei stare este înfățișată în aceste cuvinte din cântarea lui Moise: „S-au stricat ei înșiși; pata lor nu este pata copiilor Lui; sunt un neam pervers și strâmb. Astfel răsplățiți voi Domnului, popor nebun și neînțelept? Oare nu El este Tatăl tău, Cel ce te-a cumpărat? Nu te-a făcut El și nu te-a statornicit?” Review and Herald, 18 martie 1884.

Respingerea supremă a adevărului din partea Adventismului are loc odată cu legea duminicală, întrucât Adventismul repetă istoria Israelului antic, când "biserica și statul, mânate de același duh de frenezie religioasă care a instigat gloata ce L-a răstignit pe Hristos, vor fi unite în aceeași armonie coruptă". Răzvrătirea progresivă a Adventismului este reprezentată în Ezechiel, capitolul opt, prin patru urâciuni din ce în ce mai grave, care marchează profetic cele patru generații ale Adventismului ce au început în 1863. Urâciunea finală este aceea în care conducătorii Ierusalimului se închină soarelui.

Și m-a dus în curtea lăuntrică a casei Domnului și, iată, la ușa templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproximativ douăzeci și cinci de bărbați, cu spatele către templul Domnului și cu fețele spre răsărit; și se închinau soarelui spre răsărit. Apoi mi-a zis: Ai văzut aceasta, fiule al omului? Este oare puțin lucru pentru casa lui Iuda că săvârșesc aici urâciunile pe care le săvârșesc? Căci au umplut țara de silnicie și s-au întors ca să Mă provoace la mânie; și, iată, își duc ramura la nas. De aceea și Eu voi lucra cu mânie: ochiul Meu nu va cruța și nu Mă voi îndura; și, chiar dacă vor striga la urechile Mele cu glas tare, tot nu-i voi auzi. Ezechiel 8:16-18.

Judecata care este înfăptuită în acea vreme este ilustrată în „ceasul” judecății lui Belșatar.

Regele Belșatar a făcut un mare ospăț pentru o mie dintre dregătorii săi și a băut vin înaintea celor o mie. Belșatar, pe când gusta vinul, a poruncit să fie aduse vasele de aur și de argint pe care tatăl său, Nebucadnețar, le luase din templul care era la Ierusalim, pentru ca regele și dregătorii lui, nevestele lui și țiitoarele lui să bea din ele. Atunci au adus vasele de aur care fuseseră luate din templul casei lui Dumnezeu, care era la Ierusalim; și regele, și dregătorii lui, nevestele lui și țiitoarele lui au băut din ele. Au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur și de argint, de aramă, de fier, de lemn și de piatră. În același ceas au ieșit degetele unei mâini de om și au scris, în dreptul sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului regelui; și regele a văzut partea mâinii care scria. Atunci înfățișarea regelui s-a schimbat, și gândurile lui l-au tulburat, încât încheieturile șalelor i s-au slăbit, iar genunchii i se loveau unul de altul. Regele a strigat cu glas tare să fie aduși astrologii, caldeenii și ghicitorii. Și regele a vorbit și a zis către înțelepții Babilonului: Oricine va citi această scriere și îmi va arăta tâlcuirea ei va fi îmbrăcat în stacojiu, va avea un lanț de aur la gât și va fi al treilea dregător în împărăție. Atunci au intrat toți înțelepții regelui; dar n-au putut să citească scrierea, nici să facă cunoscută regelui tâlcuirea ei. Atunci regele Belșatar s-a tulburat foarte tare, și înfățișarea i s-a schimbat, iar dregătorii lui au rămas uimiți. Daniel 5:1-9.

În "același ceas" în care a venit judecata asupra lui Belșatar, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost aruncați în cuptorul care fusese încălzit "de șapte ori" mai fierbinte decât în mod obișnuit.

Acum, dacă sunteți gata ca, în clipa când veți auzi sunetul cornului, al flautului, al harpei, al sambucei, al psaltirii și al cimpoiului, și orice fel de muzică, să vă prosternați și să vă închinați chipului pe care l-am făcut, bine; dar dacă nu vă veți închina, veți fi aruncați în chiar ceasul acela în mijlocul unui cuptor aprins, arzând de foc; și cine este Dumnezeul acela care vă va izbăvi din mâinile mele? Șadrac, Meșac și Abed-Nego au răspuns și au zis împăratului: O, Nebucadnețar, nu socotim de trebuință să-ți răspundem în această privință. Dacă este așa,

Dumnezeul nostru, Căruia Îi slujim, poate să ne izbăvească din cuptorul aprins, arzând de foc, și ne va izbăvi din mâna ta, o, împărate. Iar dacă nu, să-ți fie cunoscut, o, împărate, că noi nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat. Atunci Nebucadnețar s-a umplut de furie, și înfățișarea feței i s-a schimbat împotriva lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego; de aceea a vorbit și a poruncit să se încâlzească cuptorul de șapte ori mai mult decât se obișnuia să fie încălzit. Daniel 3:15-19.

„Ceasul” judecății pentru Belșatar este același „ceas” al judecății pentru Șadrac, Meșac și Abed-Nego, iar în ambele linii „de șapte ori” este reprezentat ca simbol al acelei judecăți. Cei trei vrednici îi reprezintă pe cei doi martori care se înalță la cer în nori, ca stindard, în „ceasul” marelui cutremur la Legea Duminicală, iar Belșatar reprezintă judecata ruinei naționale care este adusă asupra fiarei care se ridică din pământ în același „ceas”.

Vom continua studiul nostru al judecății lui Belșatar în articolul următor.

Sunt profund frământată în cuget cu privire la standardul scăzut al evlaviei în rândul poporului nostru. Iar când mă gândesc la vaiurile rostite asupra Capernaumului, mă gândesc cât de mult mai grea va fi condamnarea asupra celor care cunosc adevărul și n-au umblat potrivit adevărului, ci în scânteile focului aprins de ei înșiși. În ceasurile nopții mă adresez poporului într-un chip foarte solemn, implorându-i să-și întrebe propria conștiință: Ce sunt eu? Sunt eu un creștin sau nu? Este inima mea înnoită? Harul transformator al lui Dumnezeu mi-a plăsmuit caracterul? M-am pocăit de păcatele mele? Sunt ele mărturisite? Sunt ele iertate? Sunt eu una cu Hristos, precum El este una cu Tatăl? Urăsc eu ceea ce odinioară iubeam? Iubesc acum ceea ce odinioară uram? Socotesc eu toate lucrurile drept o pierdere pentru excelența cunoașterii lui Hristos Isus? Simt eu că sunt posesia cumpărată a lui Isus Hristos și că în fiecare ceas trebuie să mă consacru slujirii Lui?

Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Întregul pământ urmează să fie luminat de slava Domnului, cum acoperă apele canalele adâncului celui mare. Profețiile se împlinesc și vremuri furtunoase ne stau înaintea. Vechile controversate, care în aparență au fost înăbușite de multă vreme, vor fi reînviat și controversate noi se vor ivi; cele vechi și cele noi se vor împleni, iar aceasta va avea loc curând, chiar foarte curând. Îngerii țin cele patru vânturi, pentru ca ele să nu sufle, până când lucrarea rânduită de avertizare va fi dată lumii; dar furtuna se adună, norii se încarcă, gata să izbucnească asupra lumii, iar pentru mulți va fi ca un hoț în noapte.

Mulți au zâmbit și nu au vrut să creadă când le-am spus, cu douăzeci și cu treizeci de ani în urmă, că Duminica avea să fie impusă întregii lumi și că avea să fie făcută o lege care să constrângă păzirea ei și să silească conștiința. Vedem cum se împlinește aceasta. Tot ceea ce Dumnezeu a spus despre viitor se va împlini negreșit; nu va rămâne neîmplinit niciun cuvânt din tot ce a rostit El. Protestantismul întinde acum mâna peste prăpastie ca să-și dea mâna cu papalitatea, și se formează o confederație pentru a călca în picioare Sabatul poruncii a patra și a-l scoate din vedere; iar omul fărădelegii, care, la instigarea lui Satana, a instituit sabatul spurciu, acest copil al papalității, va fi înălțat ca să ia locul lui Dumnezeu.

Îmi este înfățișat întregul cer ca vegheând asupra desfășurării evenimentelor. Urmează să fie dezvăluită o criză în marea și îndelungata controversă din cârmuirea lui Dumnezeu pe pământ.

Ceva măreț și decisiv urmează să aibă loc, și aceasta chiar curând. Dacă ar fi vreo întârziere, caracterul lui Dumnezeu și Tronul Său vor fi compromise. Arsenalul cerului este deschis; întreg universul lui Dumnezeu și înzestrările lui sunt gata. Dreptatea nu are decât să rostească un singur cuvânt, și pe pământ vor fi manifestări înfricoșătoare ale mâniei lui Dumnezeu. Vor fi glasuri și tunete și fulgere și cutremure și pustiire universală. Fiecare mișcare din universul ceresc este menită să pregătească lumea pentru marea criză.

O intensitate pune stăpânire asupra fiecărui element pământesc; iar, ca un popor care a avut mare lumină și o cunoaștere minunată, mulți dintre ei sunt reprezentați de cele cinci fecioare adormite, cu candelile lor, dar fără untdelemn în vasele lor; reci, fără simțire, cu o evlavie slabă, pe cale de a se stinge. În timp ce o viață nouă se răspândește și răsare de jos și pune cu repeziciune stăpânire pe toate uneltele Satanei, pregătitor pentru ultimul mare conflict și luptă, o nouă lumină, viață și putere coboară de sus și pune stăpânire pe poporul lui Dumnezeu care nu este mort, așa cum mulți sunt acum, în greșeli și păcate. Oamenii care acum vor vedea ceea ce curând va veni asupra noastră, prin cele ce se petrec înaintea noastră, nu se vor mai încrede în născociri omenești și vor simți că Duhul Sfânt trebuie recunoscut, primit, prezentat înaintea poporului, pentru ca ei să lupte pentru slava lui Dumnezeu și să lucreze pretutindeni, pe cărările lăaturalnice și pe drumurile mari ale vieții, pentru mântuirea sufletelor semenilor lor. Singura stâncă sigură și statornică este Stâncă Veacurilor. Numai cei care zidesc pe această Stâncă sunt în siguranță.

Cei care cugetă acum trupește, în pofida avertismentelor date de Dumnezeu în Cuvântul Său și prin mărturiile Duhului Său, nu se vor uni niciodată cu sfânta familie a celor răscumparați. Sunt trupești, înjosiți în cuget și o urâciune înaintea lui Dumnezeu. N-au fost niciodată sfințiți prin adevăr. Nu sunt părtași ai firii dumnezeiești; n-au biruit niciodată eul și lumea cu patimile și poftele ei. Astfel de caractere se găsesc pretutindeni în bisericile noastre și, ca urmare, bisericile sunt slabe, bolnăvicioase și gata să moară. Acum nu trebuie să se dea o mărturie indiferentă, ci o mărturie hotărâtă și pătrunzătoare, care muștră orice necurăție și Îl înalță pe Isus. Trebuie, ca popor, să fim într-o atitudine de așteptare, lucrând și așteptând și vegheând și rugându-ne.

Această binecuvântată nădejde a celei de-a doua arătări a lui Hristos trebuie prezentată adesea poporului, în toată solemnitatea realităților ei; așteptarea arătării apropiate a Domnului nostru Isus, când va veni în slava Sa, va duce la socotirea lucrurilor pământești drept deșertăciune și nimicnicie. Orice cinste sau distincție lumească nu are nicio valoare, căci adevăratul credincios trăiește deasupra lumii; pașii lui înaintează spre cer. El este un pelerin și un străin. Cetățenia lui este în ceruri. El adună în sufletul său razele de soare ale dreptății lui Hristos, pentru a fi o lumină arzătoare și strălucitoare în întunericul moral care a învăluit lumea. Ce credință puternică, ce nădejde vie, ce iubire fierbinte, ce zel sfânt, consacrat pentru Dumnezeu, se vede în el și ce deosebire hotărâtă între el și lume! „Vegheați, așadar, și rugați-vă întotdeauna, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri care au să se întâmple și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” „Vegheați deci, pentru că nu știți în care ceas vine Domnul vostru.” „De aceea, fiți și voi gata; căci Fiul omului vine în ceasul în care nu vă gândiți.” „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele.” Broșuri, 38-40.